

26  
години



**АСОЦИАЦИЯ НА ИНДУСТРИАЛНИЯ  
КАПИТАЛ В БЪЛГАРИЯ**

*Отговорният бизнес – за бизнес по правилата.*

*Изх. № 375/21.12.2022 г.*

**ДО  
Г-Н ЛАЗАР ЛАЗАРОВ,  
ЗАМЕСТНИК МИНИСТЪР-  
ПРЕДСЕДАТЕЛ ПО СОЦИАЛНИТЕ  
ПОЛИТИКИ И МИНИСТЪР НА ТРУДА И  
СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА,  
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАЦИОНАЛНИЯ  
СЪВЕТ ЗА ТРИСТРАННО  
СЪТРУДНИЧЕСТВО**

**Относно:** Проект на Постановление на Министерския съвет за определяне на размера на минималната работна заплата (МРЗ) за страната от 1 януари 2023 г.

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ЛАЗАРОВ,**

Асоциацията на индустриалния капитал в България (АИКБ) в качеството си на представителна на национално равнище работодателска организация се запозна внимателно с проекта на Постановление на Министерския съвет за определяне на размера на минималната работна заплата (МРЗ) за страната от 1 януари 2023 г.

Известна е принципната позиция на АИКБ против административното определяне на минималната работна заплата в страната. Известни са и многогодишните ни възражения срещу волунтаристичното нарастване на размера на минималната работна заплата без съответно нарастване на производителността на труда и пр. Известни са и многократните ни предложения за преминаване към договаряне на минималната работна заплата чрез инструментариума на колективното договаряне или на други форми на договаряне, които да са нормативно регламентирани, в това число и предложения за договаряне по икономически дейности.

Може само да се съжалява, че не беше постигнато споразумение между организациите на социалните партньори за създаване на технология на договаряне на минималните работни заплати. В това отношение АИКБ положи максимални усилия за постигане на споразумение.

В дадения случай обаче АИКБ е принудена да подходи по по-различен начин. В обстановката на войнстващ популизъм в Народното събрание, а и не само там, ние сме принудени да оценим предложението на Министерския съвет за МРЗ = 770 лева за несравнимо по-реалистично и кореспондиращо на бюджетната прогноза в сравнение със съвършено безотговорните опити за определяне на МРЗ чрез повишаване на минималната работна заплата с промени в Кодекса на труда.

В момента страната се намира в „особен режим“ – тя се управлява съгласно бюджета за изтичащата 2022 г., действието на който е предложено да бъде продължено от Народното събрание. Между продължаването на действието на сегашния бюджет и главоломното увеличаване на минималната работна заплата има драстично противоречие, което е откровена заплаха за финансовата стабилност. По-точно - то е сигурна гаранция за фискална нестабилност.

Политиката е изкуство на възможното. **Затова при възникналата изключително „неординарна“ ситуация, без да се отказва изобщо от принципните си позиции по въпроса, АИКБ подкрепя предложението, направено с проекта за Постановление на Министерския съвет за определяне на размера на минималната работна заплата (МРЗ) за страната от 1 януари 2023 г. за размер на минималната работна заплата, равен на 770 лева.**

**Тук искаме да направим важното уточнение, че нашата подкрепа ще бъде в сила, ако бъде уточнено, че става дума за БРУТНА минимална работна заплата.** В подкрепа на това наше настояване ще се наложи да припомним алинея 29 от Преамбюла на Директивата. Там между другото се казва изрично, че

„Държавите-членки могат да избират между показатели, използвани обикновено на международно ниво, и/или показатели, използвани на национално ниво. Оценката може да се основава на референтни стойности, които обикновено се използват на международно равнище, като например съотношението между брутната минимална работна заплата и 60% от брутната медианна заплата и съотношението между брутната минимална заплата и 50% от брутната средна заплата... . Оценката може също така да се основава на референтни стойности, свързани с показатели, използвани на национално ниво, като сравнение на нетната минимална заплата с прага на бедността...“.

Видно е, че в Директивата ясно се посочва, че един от многото, препоръчителен (но не задължителен) индикатор е 50 на сто от брутната средна заплата и на него трябва да кореспондира БРУТНАТА минимална работна заплата. Тук нещата са абсолютно ясни и нищо не е изопачено или извадено от контекста. Редно е да се отбележи, че другите индикатори, които са и по-адекватни, вече са изпълнени с настоящия размер на МРЗ.

Ние оставаме на позицията си, че се надяваме в обозримо бъдеще ще се намерят държавници и управници, които да се вслушат не само в нашите предложения, а и в гласа на разума, който идва и от друг абзац от цитираната Директива за адекватните минимални работни заплати, по-точно от алинея 19 от Преамбюла на Директивата. Там е записано:

„При пълно зачитане на член 153, параграф 5 от ДФЕС настоящата директива няма за цел нито да хармонизира нивото на минималните заплати в целия Съюз, нито установяването на единен механизъм за определяне на минимални заплати. Тя не засяга свободата на държавите-членки да определят законоустановени минимални заплати или да насърчават достъпа до защита на минималните заплати, предоставена от колективни трудови договори, в съответствие със законите, практиките и спецификите на всяка страна и при пълно зачитане на националните компетенции и правото на социалните партньори да сключват споразумения. Тази директива не налага и не трябва да се тълкува като налагаща задължение на държавите членки, където защитата на минималната работна заплата е гарантирана изключително чрез колективни трудови договори, да въведат законоустановена минимална работна заплата, нито да направят колективните трудови договори общоприложими. Освен това настоящата директива не установява

нивото на заплащане, което попада в правото на социалните партньори да сключват споразумения на национално ниво и в рамките на съответната компетентност на държавите-членки“.

Всъщност цялостният дух на Директивата за адекватни минимални работни заплати е насочен изключително към насърчаване на колективното договаряне, към повишаване на покритието на колективното договаряне, към постигане на компромис между социалните партньори, а няма за цел унифициране на заплащанията. Такива намерения изрично се отричат в текста на Директивата.

Настояваме да се отчетат още следните данни от НСИ и Евростат:

- Инфлацията от януари 2019 г. до септември 2022 г. е 27% , с колкото е нараснала и МРЗ от тогава;
- Прогнозната средногодишна инфлация за 2023 г. към 2022 г. е около 7%, което съответства на ръст на МРЗ от 50 лева;
- БВП на един зает се увеличава реално само с 1,7% през последното отчетено (Q3'22 г.) тримесечие на годишна база;
- България има най-високото съотношение на брутна МРЗ към БВП на глава от населението в целия ЕС;
- Средният осигурителен доход в 13 икономически дейности с над 620 хиляди заети е под 1000 лева в последните отчетени данни от НОИ за месеците април-септември на 2022 г.;
- Средната работна заплата за деветмесечието, отчетена от НСИ в пет области (Кюстендилска, Благоевградска, Видинска, Хасковска и Смолянска), е под 1200 лева.

Въз основа на всичко изложено дотук, като отчитаме изключително тежката политическа криза, в която е изпаднала страната, опасната перспектива политическата нестабилност да продължи и реалният факт, че в Република България в момента е продължено действието на държавния бюджет за изтичащата 2022 година, Асоциацията на индустриалния капитал в България в качеството си на национално представителна работодателска организация още един път заявява, че по изключение и различно от общата си принципна политика, **подкрепя предложението, направено с проекта за Постановление на Министерския съвет за определяне на размера на минималната работна заплата за страната от 1 януари 2023 г., за размер на минималната работна заплата, равен на 770 лева, като изрично настояваме въпросната минимална работна заплата да бъде посочена като БРУТНА.**

**С УВАЖЕНИЕ,**

**ВАСИЛ ВЕЛЕВ,  
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА УС НА  
АСОЦИАЦИЯТА НА ИНДУСТРИАЛНИЯ  
КАПИТАЛ В БЪЛГАРИЯ**